54e jaar — Nr 26. Dit nummer bestaat uit 8 bladzijden. Zaterdag, 2 Maart 1907.

Men schrijft in te Tongeren bij V. COLLÉE, uitgever en eigenaar van dit blad.

De *POSTRIJDER* verschijnt 's dinsdags, 's donderdags en 's zaterdags.

Alle toezendingen van brieven, geld of aankondigingen moeten *franco* gedaan worden aan den uitgever. Groote Markt, te Tongeren.

DE POSTRIJDER
DER PROVINCIE LIMBURG.

Abonnement :

Drie maal per week :	6 fr.	per jaar.
Twee - -	5	-
Een - -	4	-

Een blad afzonderlijk 10 centiemen.

De abonnementen zijn vooraf betaalbaar.

Aankondigingen : 15 centiemen per drukregel.

Reclamen, vonnissen en andere artikels vooraan of binnen in het blad 1 frank den drukregel.

Zaal Concordia. Zondag 3 Maart, om 4 ure, BUITENGEWOON CONCERT
met de medehulp van het **QUATUOR ZIMMER** van Brussel en van Mevrouw ZIMMER, Kunstzangeres.

EERSTE BLAD.

TONGEREN, DEN 2 MAART 1907.

VAN ALLES WAT.

WAAROM LIJDEN ? — Indien er een God bestaat, die den mensch met vaderlijke goedheid behandelt en met wonderlijke Voorzienigheid bestiert, hoe laat Hij dan zoo veel lijden toe, hoe dult Hij dar er zoo veel ongelukkigen op aarde gevonden worden ? Zulke opwerping wordt soms gedaan : het antwoord hierop, in schijn moeilijk, is gegrond, niet op menschelijke doch op bovennatuurlijke redenen ; ja, de oplossing van dit vraagstuk, dat van de oudste tijden 's menschen verstand heeft gekweld, is door talrijke diepdenkers opgezocht.

Velen schreven dit lijden toe aan den strijd of de werking van den Geest des kwaads tegen dien van het goed : deze (Manicheërs-leer) komend van Manes, werd in de IIIe eeuw voor bestaande gehouden en door Augustinus voor zijne bekeering gevolgd. De aanhangers van Zeno leerden dat de deugd alleen den mensch gelukkig maakt en de ondeugd, het kwaad, de oorzaak is van lijden, enz.

Alhoewel het immer voor ons een geheim zal blijven, geeft de Kristene leer voldoende verklaring, oplossing ervan door bewijzen van de natuurlijke rede maar vooral des Geloofs.

En eerst in de orde der natuur :

Niets bewijst dat God verplicht is den mensch reeds op aarde volkomen gelukkig te maken of hem een leven te schenken vrij van het lijden, vrij van de dood.

God eerbiedigt, ontziet zijn Werk : de ontbinding beginnend met het lijden en eindigend met de dood is de natuurlijke gang van alle vleesch : wat den Geest, de Ziel aangaat, zijn het gedurig, onweerstaanbaar streven, de onverzaadbare dorst naar geluk, niet voldoende bewijs dat er in dit vergankelijk leven geen volmaakt geluk bestaat noch kan zijn ? Zou dit immer, overal, aanhoudend gezocht en altoos vluchtend geluk, niet de groote oorzaak zijn van het lijden van vele menschen ?

Wijl de Schepper ons de verzekering geeft indien wijons laatste einde bereiken dat wij een volmaakt, onstoorbaar geluk zullen genieten, is het niet redelijk nu het lijden als voorwaarde en middel aan te nemen om hiertoe te geraken ? dit troostead vooruitzicht moest voor alle menschen voldoende zijn om hier op aarde alle kruisen en lijden volgens Gods heilige beschikkingen gewillig te aanvaarden, verduldig te dragen.

X. Y. Z. Werm.

* * *

WAT ZOU DE GEWAPENDE NATIE KOSTEN ? — Onlangs vroeg de socialistische senateur M. Picard in den Senaat aan den heer Minister van Oorlog wat de gewapende natie in België zou kosten. Veel, antwoordde de heer Minister, zeer veel, maar hoeveel dat kan ik u, zoo voor de vuist, niet zeggen, ten andere ik zal het u laten weten.

De heer Minister heeft per brief aan M. Picard laten weten dat de gewapende natie voor kleeren, voor uitrusting, bewapening enz. zou kosten meer dan 334 millioen ! De begrooting van oorlog zou jaarlijks ten minste 90 millioen bedragen. Nu heden beloopt ze tot 45 millioen.

Men weze gerust, de heer Minister zal in zijne berekening niet hebben gefaald.

't Wonderste in deze zaak is dat het de socialisten zijn die de gewapende natie eischen en men weet waarom !

* * *

Wanneer keizer Karel te Brussel afstand deed van zijnen troon, om zich in de eenzaamheid te begeven, zegde hij tot zijnen zoon Philippus II, in tegenwoordigheid van gansch zijnen raad : « Mijn zoon, ik leg u een zeer zwaren last op ; ik stel op uw hoofd eene kroon wier bloemen met zeer scherpe doornen zijn doorvlochten ; haar luister is bedrieglijk ; ik durf zeggen, dat ik gedurende al den tijd mijner regeering geen oogenblik oprechte vrede genoten heb. » — Oprechte vrede, dit plantje groeit liever in de kleine stille hut, dan wel in het paleis van vorsten en koningen !

* * *

De samenwerking breidt zich, van jaar tot jaar, meer uit. Het getal der samenwerkende maatschappijen, dat 1706 bedroeg in 1901, is in 1902 geklommen tot 1849, in 1903 tot 2001, in 1904 tot 2172, in 1905 tot 2314 en in 1906 tot 2443.

In die cijfers zijn begrepen al de samenwerkende maatschappijen sedert 1873 gesticht en waarvan de ontbinding niet werd vastgesteld door eene akte in de « Moniteur » verschenen, noch door de opsporingen van het Arbeidsambt.

Er bestaan thans 228 maatschappijen van onderlingen bijstand in de provincie Antwerpen ; 430 in Brabant ; 179 in West-Vlaanderen ; 168 in Oost-Vlaanderen ; 168 in Oost-Vlaanderen ; 412 in Henegouw ; 405 in de provincie Luik ; 193 in Limburg ; 266 in Luxemburg en 436 in de provincie Namen.

MIJN VLAANDEREN...

Een vertelling uit ons Volksleven.

Krelis wilde niet langer een slaaf van den akker blijven...

Daar lagen wel, op 't kerkhof van zijn dorp, in den gewijden vadergrond, de stoffelijke overblijfsels zijner ouders en ook van zijn broêr ; daar straalde wel 't licht der Julizon op 't vergulde kruis, dat boven den nederigen kerktoren prijkte en dat hij als kind en als jongeling had leeren beminnen, als het zinnebeeld van het sterkend geloof, der lachende hoop en der zalig zoete liefde.

Maar hij had Mandus van Wardje den koeboer zoo herhaaldelijk hooren pochen op 't vele geld dat die in de Walenstreek won, dat hij nu reeds maanden lang droomde van groote zalken vol klinkende schijven en het eindelijk tusschen de groene velden niet meer uithouden kon.

Hij moest ook zoo vele geld winnen. En dan... als de ponk dikke gezwollen zou zijn, kon hij dan niet naar zijn dorp terugkeeren en er zich vestigen als boer op eigen gedoe ?

* * *

't Hardste was 't hem geweest, van zijne getrouwe zuster en hare twee kleine kleuters te scheiden. Bedrukt zijne noeste knuisten beziende, had hij beloofd haar te zullen schrijven en ook... wat geld op te sturen.

— Als ge dat doet, zal ik het sparen voor u, had ze hem tusschen 'nen hik en 'nen traan gezegd.

— Neen neen, Melia, 't is voor u en voor de kleinen, meende hij oprecht, ik en zal schier geenen weg kunnen met al mijn geld.

— We zullen zien, zei ze hoofdschuddead. En weg was hij.

Daar bevond hij zich nu in 't zwarte kolenland. Van den mijnwerkersstiel kende hij niets, een beetje fransch met haar op had hij nog overgespaard van toen hij bij den troep was. Met hokken en snokken was hij aan een logement kunnen geraken, op den zolder eener vuile herberg, waar ze getienen bij elkaar konden liggen snorken. Op zijn schoon smeeken en deerlijk zien had een portion (meestergast in de koolmijnen) hem als arbeider of kolenvoerder aangenomen tegen drie frank daags.

Zoo leefde hij daar gelijk een lastdier, 's avonds 't einde gejaagd, om zeggens gedwongen zijn morsig avondmaal met genever door te spoelen, of anders wilde de bazin zulken gierigen gast niet houden want op 't eten en t' logement was er weinig te verdienen.

't Ging Krelis niet naar den zin op die wijze : na vier weken bezat hij nog geenen rooden duit en hij had reeds tweemaal des zondags de mis moeten verzuimen omdat er te werken was. Dat heeten ze ginder de vrijheid, gelijk ze verstaan wordt door menschen die geenen godsdienst meer hebben.

Ware 't niet voor de valsche schaamte geweest, hij zou al naar zijn dorp teruggekeerd zijn... Maar, stillekens aan gewend de mensch zich toch aan alles...

* * *

— Nante, zei Melia tot haren man, 'k houd het niet meer uit. Krelis is de éénige die mij van mijne familie overblijft ; 't is tien maanden dat hij weg is, 'k heb er in zeven maanden geen nieuws van vernomen. Wat kan er met den jongen gebeurd zijn !

— Jongen..., jongen... Een mannemensch van bij de dertig !

— 't Is toch mijn jongere broêr...

— Nu Melia, voor mij niet gelaten. Hebt ge 't leuktje (1), ga zien, 'k Heb van den veldwachter gehoord dat hij zondag ook naar Charleroi reist, waar zijn zwager winkel houdt. Als ge wilt, zal ik vragen of ge hem moogt vergezellen.

— Doe dat, Nante, mijn beste Nante, goede man.

— Nu, nu... Uw broêr is ook de mijne... En, weet ge wat ? 'k Heb misschien ongelijk, maar 'k meen dat het den jongen niet goed gaat... 'k Heb een paar schijven op zij !..., voor uwen feestdag ; maar als Krelis liefst met u zou terugkeeren, voor de kosten van de reis en misschien een stuk kleedsel.

Melia snikt van aandoening en geluk, met haar hoofd op Nante's schouder.

* * *

Walgelijk is 't in de smerige kroeg. De genever druipt van de tafels, de lucht stinkt er, de ergerlijkste praat klinkt er doormengeld met de grofste vloeken. Dat is de Zondag der ontkristende werklieden !

— Ge zeurt, grolt heesch een vloeker, de dobbelsteenen grijpend om ze zijn tegenstrever in 't gelaat te werpen.

Deze waggelt overeind en klauwt naar een stoel. — Hij draait het zittuig boven zijn hoofd, een ijselijke vloek rolt van zijne lippen en de slag gaat verpletterend neerkomen, als plotseling eene heldere vlaamsche vrouwenstem smeekend roept :

— Mijn Krelis ! Heere Jezus !

De stoel valt op den grond, de dronken speler wordt bleek en vermatiert ; hij staart die vrouw eerst verschrikt, dan reikhalzend aan, in een ondeelbaar oogenblik overschouwt hij den bodemloozen afgrond van zedelijk en lichamelijk verval die aan zijne voeten gaapt, hij strekt de armen uit, valt op de knieën en snokt, terwijl twee heete tranen over zijne wangen bengelen :

— Vader, moeder, waartoe ben ik gekomen !

Twee lenige, moedige armen richten hem op ; hij laat zich buitenleiden, meêtrekken...

Een uur later is hij in de spoorhalle en stapt met Melia in den trein.

(1) Geld.

* * *

Ginds doemt de kleine kerktoren op uit het avondgrauw, dat zich een droomerig waas over de groene akkers hangt.

Hand in hand stappen Krelis en zijne zuster naar het dorp.

— Nu zult ge hier blijven, niet waar ? lispelt ze dringend.

Hij ziet haar aan, gaat naar den akkerkant, neemt eene greep aarde met koornpijltjes doorschoten, kijkt naar het kruis op den toren en maakt met de handvol vruchtbaren grond het teeken der Verlossing.

— Mijn Vlaanderen, snikt hij...

Aan de deur van 't nederig huisje staat Nante. Hij grijpt de handen van Krelis en drukt ze kloek in de zijne, hem hartelijk toejuichend :

— Welgekomen, broêr, op zijn vlaamsch.

FILIEP DE MUNNYNK.

Stads- & Provincienieuws

Paardenmarkt te Tongeren, DONDERDAG 14 MAART.

Op de Markt van Tongeren van donderdag waren te koop gesteld, 471 koeien en kalveren, 203 vette varkens en 1575 magere varkens, schapen 0.

Groote Tombola.

toegestaan door de bestuurlijke overheden, Ten voordeele van den Volksbond St-Maternus

PRIJS PER LOT : **10 centiemen.**

GROOTE PRIJZEN : **1000 fr.**

— Eene schoone koe of 5 obligatiën der stad Brussel, van 100 fr. en talrijke andere prijzen van waarde, zooals naaimachien, velo enz. enz.

Daarenboven, den 4e Zondag van iedere maand, uitloting eener obligatie (Brussel) waarde 100 fr.

Men kan nummers bekomen op het bureel van dit blad, in het lokaal van den Volksbond (Hondstraat) enz.

N. B. — De personen die verlangen nummers te verkoopen, kunnen boekjes bekomen, bevat tende honderd nummers, alle dagen bij M. Jos. Froidmont, landbouwkundige, Hasselschestraat, 27, en 's dinsdags en 's donderdags, in het lokaal van den Volksbond, van 10 tot 12 uren

— I —

Uitslag der trekking van zondag 24 Feb. 1907 :

N° **32,766** wint de tweede obligatie der stad Brussel.

De derde trekking voor eene obligatie der stad Brussel heeft plaats op *Zondag 31 Maart, om 4 ure 's avonds*, in het lokaal der Maatschappij, voor iedereen toegankelijk.

De eerste obligatie, uitgelot op 27 Januari, is gewonnen door M. LAMBERT BOTTY, te Othée, met n° 15874.

M. DESMAISIÈRES,

onze achtbare volksvertegenwoordiger, zal **Donderdag 14 Maart** aanstaande, dag der foor, in het lokaal der Land- en Tuinbouwmaatschappijen, Koffiehuis *Allée-Verte*, Kielenstraat te Tongeren, van 10 ure tot 1, de personen ontvangen die hem verlangen te spreken.

Aanstaande woensdag 6 maart, **Feestdag van de Heilige Moeder Coleta**, volle aflaat te verdienen in de kerk der Clarissen, voor alle geloovigen die gebiecht en gecommuniceerd hebbende er zullen bidden ter gewone intentie van Onze Moeder de H. Kerk.

Om 7 uren uitstelling van het Allerh. Sakrament, gevolgd door de plechtige Hoogmis ; om half 5 het Lof.

Na de goddelijke diensten zullen de waardige relikwiën van de Heilige Moeder Coleta vereerd worden.

De zittijd van het **Hof van Assisen** der provincie Limburg, voor het tweede kwartaal 1907, zal in onze stad geopend worden, onder voorzitterschap van M. Verkissen, Raadsheer bij 't Beroepshof van Luik, maandag 6 mei a. s.

Tongeren. — ONS STADHUIS. — Groote herstellingswerken zal het stadhuis ondergaan. Het steenen perron wordt afgeworpen en door een heel nieuw, van kunstiger voorkomen, vervangen. Het ijzeren balkon ook moet weg en er komt een steenen in de plaats. Beide werken zijn uitgegeven en er zal eerlang mede begonnen worden.

Apotheek. — Zondagsrust.

Zondag zal de Apotheek van M. HUYDTS alleen open blijven, van 12 uren 's middags tot 12 uren 's nachts, voor de dringende noodwendigheden.

De comptante betaling wordt vereischt.

Gemeenteraad van Tongeren.

Maandag 4 Maart, om 5 ure, openbare zitting.

— VILLE DE TONGRES. —

Concerts DUYSENS.

Salle des Fêtes de la Concordia.

Dimanche 3 mars, à 4 h. très précises. Séance vocale et instrumentale, avec le concours de Madame Zimmer, cantatrice, et du quatuor Zimmer de Bruxelles.

PROGRAMME.

1) Quatuor en sol majeur, op. 18 Beethoven. 1 Allegro. — 2 Adagio cantabile. — 3 Scherzo. — 4 Allegro molto.

2) Madame ZIMMER.

A) Jesus mein kind (cantique) Bach. — B) Air d'Alcina, Haendel.

3) Quatuor, Borodine A) Nocturne. — B) Scherzo.

4) Madame Zimmer.

A) Les Berceaux, G. Fauré. — B) Aurore, idem.

5) Quatuor en la majeur op. 41, R. Schumann. 1 Allegro. — 2 Assai agitato. — 3 Adagio Molto. — 4 Allegro molto vivace.

Prix des places : 1res 2 fr. — 2des 1 fr.

Les places peuvent être réservées le jour même, sans augmentation de prix, à la « Concordia » de 10 à midi. — Les portes seront fermées pendant l'exécution des morceaux. — Il est strictement défendu de fumer dans la salle.

TONGEREN. — ZAAL DER CONCORDIA.

— X —

TOONEELVERZEENIGING « STER DER TOEKOMST »

AFDEELING VAN DEN JONGEN WERKMANSKRING.

— I —

Zondag 10 maart, ten 4 1/2 u. juist,

GROOTE OPENBARE VERTOONING.

ten voordeele van den Jongen Werkmanskring.

PROGRAMMA.

PER TELEFOON.

Kluchtspel in een bedrijf, door G. de Lattin.

Brand, eigenaar,	J. Noelmans.
Willem, zijn zoon,	E. Beckers.
Jan, hun knecht,	R. Mornard.
Drie politieagenten,	J. Libot. Cl. Berkx. G. Van Raemdonck.
Piet de Spar	P. Claes.
Twee pompiers,	A. Polmen. J. Schoubben.

DE ANTIQUAIR,

Kluchtspel met zang in een bedrijf, door L. Scheltjens.

Jan Krimpels, rentenier,	J. Noelmans.
Leander, zijn neef,	J. Doucet.
Victor, Felix, Leo, Karel — vrienden van Leander.	F. Van Straelen. A. Palmen. J. Libot. Cl. Berkx.
Simon Stoppel, knecht	P. Claes.
Twee nachtwakers,	H. Timmermans. G. Van Raemdonck.

HET VARKEN MET TWEE HESPEN.

Kluchtspel in een bedrijf, door J. Wytynck.

Baas Kreupel, herbergier,	L. Petersheim.
Kicus, zijn knecht,	H. Mornard.
Pekelharing, soldaat,	J. Libot.
Barabas, luitenant,	J. Noelmans.
Jef, Knol, Schietgat — soldaten	P. Claes. J. Proesmans. J. Schoubben.
Pandoer, kaporaal	J. Doucet.

De tusschenpozen zullen opgeluisterd worden door de « Eburonenwacht ».

Prijzen der plaatsen : Voorbehoudene, 1 fr. Eerste, 50 centiemen. Tweede, 25 centiemen.

Men kan zijne plaatsen voorbehouden den dag der vertooning, van 11 tot 12 uren in het lokaal Concordia.

Gelinden. — Verleden dinsdag rond 1 1/2 ure namiddag, is de genaamde Vygen, houthapper te Gelinden, in eene weide te Bouckhout, van eenen canada gevallen en op den slag dood gebleven.

Groote kous van gebedenboeken, paternosters, beeldekens voor Eerste Communie, geillustreerde werken van Jules Verne en anderen, albums voor portretten, voor postzegels, voor postkaarten en gedichten.

Inktkokers, bureelgarnituren, pennendoozen, verf- en passerdoozen, messen om papier te snijden, enz. enz. van allen aard en van alle prijzen.

Huis Collée.

GROOTE MARKT, 37 & 39, TE TONGEREN.

De Gouverneur der provincie Limburg brengt ter kennis van het publiek dat eene commissie, ingesteld krachtens art. 2 van het koninklijk besluit van 31 Juli 1825 (Staatsblad n° 63) zal vergaderen op het provinciaal gouvernementshotel, *dinsdag 26 maart aanstaande, om 9 uren 's morgends*, onder voorzitterschap van den H. Hoofdingenieur, Directeur van Bruggen en Wegen der provincie, ten einde over te gaan tot het examen der personen die verlangen het bedrijf van landmeter uit te oefenen.

St-Truiden. — PROVINGIALE TENTOONSTELLING VAN LIMBURG TE ST-TRUIDEN JUNI-OCTOBER 1907. — Wij deden reeds uitschijnen dat deze Tentoonstelling voornamelijk gekenmerkt zou wezen door eene bijzondere Afdeeling der Mijnen ingericht door vergunningshouders der Mijnen van Limburg.

Nu vernemen wij, dat door tusschenkomst van den Heer Baron A. de Pitteurs-Hiegaerts, de koolmijnen van Dahlbusch is Westphalië besloten hebben in gezegde Afdeeling eene buitengewoon gewichtige tentoonstelling in te richten Dit uitstekend nieuws bewijst nog eens te meer hoe belangrijk de Tentoonstelling en vooral de afdeeling der Mijnen zal wezen.

Van heden af is het immers buiten twijfel dat zij eene eigenaardigheid en eene uitbreiding zal hebben, in geene enkele der vorige Tentoonstellingen bereikt, en dat zij vooral al de bijzonderheden van eene moderne koolmijnontginning zoo volmaakt mogelijk zal voorstellen. Dit zal, ons dankens, een zeer belangwekkend schouwspel wezen, nu bijzonder, dat de vraagstukken met betrekking tot de mijnnijverheid, op den voorgrond treden ; ook is het hoogst waarschijnlijk dat de Afdeeling der mijnen de bijzondere merkwaardigheid der Tentoonstelling van Limburg zal uitmaken.

FÉDÉRATION NATIONALE DES SOCIÉTÉS d'AVICULTURE DE BELGIQUE. — Exposition internationale de Volailles, organisée à Bruxelles, au Palais du cinquantenaire, les 23, 24, 25 et 26 février 1907.

Races naines, Bantams sebright Jorés et argentés. Prix d'honneur M. ARTHUR STAS.

Bamtams sebright argentés. Poule, 1re prix. Coquelet, 2me prix.

Ter wille eener vrouw

32ste VERVOLG.

« Dan zal ik vervolgen. Waar was ik ook weer gebleven ? O ja, ik was bezig te vertellen van hetgeen ik zag, of beter, van hetgeen ik niet zag, toen ik, nadat mijn arm zacht eenzaken was, weer boven kwam. Ik zag noch of ik eene boot of een stuk wrak kon ontdekken, waarop ik mij, tot het aanbreken van den dag, drijvende zou kunnen houden om dan misschien door een schip opgepikt te worden, maar tot mijn schrik zag ik niets. De zee scheen geheel verlaten, en ge zult toestemmen dat het vooruitzicht niet opwekkend was. Vond ik niets om op te drijven, dan moest ik zwemmen, maar dat zou ik niet heel lang kunnen volhouden. Er was geen land, geen schip te zien en zelfs, al zou ik tot den volgenden morgend in leven kunnen blijven, ten minste indien ik niet de prooi der haaien zou worden, dan zou dat ook alles wezen.

» Aan dat alles denkende, zwom ik voort, niet wetende in welke richting. Opeens meende ik eene donkere massa voor mij te zien. Ik had den tijd niet, te denken wat het wezen kon, voor ik een duw tegen mijn armen kreeg en ik ontdekte dat het in elk geval hout was. Onnoodig te zeggen dat ik er mij wanhopig aan vastklemde. Toen kwam het bij mij op dat ik misschien toevallig datgene vast had dat het noodlot van mijn jacht was geweest, een wrak. Dit was zeker, als ik daar maar op kon komen, zou ik althans niet verdrinken, misschien wel van honger sterven. Mij vastklemmende aan hetgeen, wat nader de stuurboord-verschansing bleek te zijn, heesch ik er mij boven op en kwam tot de ontdekking, dat ik althans op het dek kon staan, ook al reikte mij het water bijna tot de schouders. Ik rustte een weinig uit om krachten te vergaren, toen waadde ik verder door het water en bereikte den boeg, die ongeveer een voet boven water uitstak en waarop ik mij languit neerlegde.

» Al was mijn toestand nu iets beter, toch was hij nog ellendig genoeg. Mijne bemanning was weliswaar naar de haaien, doch onder deze omstandigheden kon ik haar ook wel missen, want mijn jacht met al wat ik bezat was mede verloren. Edoch, mijn leven was gespaard. Kwam echter niet spoedig een schip opdagen, dan was ik tot den hongerdood gedoemd.

» Langzaam kroop de nacht voorbij en toen de dag aanbrak, begroette ik dien met vreugde. Eindelijk kleurde zich de oostelijke hemel ; de zon rees boven de watervlakte en toen eerst besefte ik recht mijn ellendigen toestand. Ik kon met langer werkeloos blijven en begon over het dek te wandelen, maar alle richtingen turende of er geen hulp in het zicht was, doch geen ziel, geen land was te zien.

» Eindelijk legde ik mij uitgeput neer, en viel in zoeten slaap. Hoe lang ik geslapen heb weet ik niet. Ik weet alleen dat ik droomde weer aan boord van mijn jacht te zijn ; dat de bemanning in opstand was gekomen ; dat ze mij uit mijn hut kwamen halen om mij in een boot de zee in te zenden. Ik herinner mij ook dat ik in mijn droom mij verbeelde verstandig te doen als ik veinsde te slapen.

» Hij is niet dood, zegde een hunner, geloof me, hij slaapt ; ik zal mijne hand eens op hem leggen.

» Het volgend oogenblik werd ik wakker door een hevig heen en weerschulden van mijn lichaam. Vastbesloten mijn leven zoo duur mogelijk te verkoopen, ging ik overeind zitten en zag toen dat ik mij op het wrak bevond, omringd door eenige mannen.

» Degene, die de woorden geuit had en dien ik in mijn droom had aangezien voor den aanvoerder der opstandelingen, lag nog op zijne kniën naast mij.

» — Ik wist wel, dat ik gelijk had, riep hij zegevierend, zeg eens vriend, hoe zijt ge hier te recht gekomen ?

» — Ik ben de eigenaar van het Engelsche jacht *Stephanotis*, antwoordde ik, rondziende, het steekt diep nacht op dit wrak en zonk na vijf minuten met mij en mijn. Ik wist, hoe begrijp ik zelf niet, mij te redden en op dit wrak te komen. Goddank, dat gij gekomen zijt, want ik zou het niet lang meer uitgehouden hebben.

» — Arme kerel, hoorde ik een hunner zeggen, hij is er maar juist afgekomen.

» — Wie zijt gij ? vroeg ik.

» — Daar ginder ligt ons schip, de *Wildfowl*, antwoordde de man, die naast mij lag geknield en blijkbaar de aanvoerder was, wij hebben hier een boot. Zoudt ge er in kunnen komen, of moeten wij u helpen ?

» — Dat zal wel gaan, antwoordde ik, en door een der matrozen geholpen, begaf ik mij naar de boot. Een oogenblik later zaten de mannen aan de riemen, de aanvoerder aan het roer en waren wij op weg naar den schooner, die eene mijl verder voor den wind lag.

» De schooner zag er flink uit toen wij hem naderden en toen wij langs zijde kwamen, zag ik talrijke hoofden over de verschansing staren. Begrijpelijk dat ik te zonk van mijn eigen boord te kluteren, werd een hemelsbeld uitgelaten en klom ik daar langs. Een aantal handen werden mij toegestoken, doch ik kon mij zelf gelukkig nog redden. Toen ik aan boord kwam trad de kapitein, een lange man met grijzen baard op mij toe om mij te verwelkomen, doch juist toen hij mij zijne hand wilde toestoken, trad een andere man naar voren en riep :

» — Groote hemel, het is Godfrey Blake !

» Ik zag om en zag niemand anders op mij toekomen dan mijn neef, Richard Morgrave !

» — Richard Morgrave ! riepen Mulhausen en ik te gelijk, maar ge hebt u stellig vergist. Zijt ge daar wel zeker van ?

» — Heel zeker, antwoordde hij, maar wat is er ? Waarover zijt gij zoo verbaasd ?

» — Om de eenvoudige reden riep ik, dat zooals wij het reeds vertelden, Morgrave met uwe zuster, jufvrouw Hemp en Vargenal aan boord is van *The Wealth of Argentina* en dat hij, olschoon hij wist dat wij u zochten, steeds beweerd heeft in het geheel niets van u te hebben vernomen sedert den dag dat ge in Argentinie kwaamt. Moeten wij dus aannemen dat hij al dien tijd geweten heeft dat ge op Cuba waart ?

— Zeker wist hij dat, zegde Blake, en hij had reden genoeg dat te weten, zooals ge dadelijk vernemen zult.

— Waarschijnlijk, zegde Mulhausen, het blijkt meer en meer dat wij steeds om den tuin zijn geleid, en voor zich heen voegde hij er zacht bij, doch toch nog hard genoeg dat ik het hooren kon :

» Richard Morgrave, ik hoop u eerlang de waarheid eens te zeggen, en ik verzeker u dan dat ge er u van beloven zult. Ga voort, M. Blake, als het u blieft.

» Tot het oogenblik dat mijn neef op mij toekwam, had ik mij vrij goed gehouden, doch deze verrassing was te groot. Ik hoorde hem mijn naam noemen ; ik zag zijn vertoornden blik ; ik zag dat hij mij zijne hand toestak, doch meer herinner ik mij niet : ik zakte in elkaar en viel op het dek in zwijm neer.

» Toen ik weer bijkwam, lag ik in *een bed* in Morgraves hut. Hij zat op eene kist naast mij en toen hij bemerkte dat ik bijkwam haastte hij zich mij een drankje te geven.

» Van den beeld, ik van welk schip ik mijn behoud te danken had. Het kwam van Nieuw-orleans en het doel was een stroptocht op Cuba te doen.

» Een opgewonlener troepke mannen had ik nooit gezien : het waren meer schooljongens dan mannen en zich in het geheel niet bewust van de moeilijkheden en gevaren, die zij gingen tarten in het vreemde land. Vreemd genoeg waren de meesten hunner Engelschen, alle van goede familie — onder andere mijn vriend O'Barry, die een ler is en die, als ik mij niet vergis, op dit oogenblik in diepen slaap ligt. Om welke redenen zij dien tocht naar Cuba hadden ondernomen vroeg ik niet en schenen het ook zelf niet te weten. Zij waren belust op avontuur en vechten, en daar zouden zij ruimschoots van kunnen genieten vóór zij lang aan wal zouden wezen.

» Den volgenden dag bleken wij onze bestemming te naderen. De geweren en munitie voor de opvarenden werden op dek gebracht en verdeeld en eenige uren achteraan zag men hier en daar groepjes mannen, poetsende en schurende alsof hun leven er van afhing.

» Natuurlijk dat ik reeds lang te voren een onderhoud met mijnen neef gehad had. Ik was mijne verbazing, hem aan boord van dit schip te hebben gevonden, nog niet te boven en hij scheen, sedert ik hem het laatst had gezien, zeer verouderd ; hij was minder spraakzaam en meedeelzaam dan vroeger.

» Laat in den avond kwam het schip onder de kust en seinde naar wal, maar het was reeds lang na middernacht voor eene boot op ons afkwam.

» Toen die langs zijde kwam, bleek zij bemand door negers en gestuurd door een langen ouden man, met aristocratisch uiterlijk, die door den kapitein met alle teekenen van eerbied werd ontvangen. Hij bleek later een rijke Creool te zijn, die in de nabijheid woonde en er zijn beroep van maakte de vrijbuiters te ontvangen bij hunne aankomst, om hen dan naar eene veilige plaats te brengen, waar zij konden verblijven, om hunne krachten te verzamelen en zich dan later te voegen bij de troepen der opstandelingen, die zij moesten dienen.

» Eerst toen die heer aan boord was gekomen, bleek mij dat mijn neef reeds vroeger meermalen bij dergelijke avonturen betrokken was geweest. Eentelijk monsterde hij op het vasteland de noodige mannen aan, koerht wapenen en voedsel voor hen en charterde dan het schip, om hen naar hunne bestemming te brengen, en voor zoover ik kon nagaan, werd hij voor dat werk goed betaald. Op het eiland gekomen, was het zijne gewoonte, van met de mannen aan land te gaan ; te zorgen dat zij veilig bij de troepen kwamen, om dan naar de Staten terug te keeren en een nieuw contingent te halen. Het was gevaarlijk werk, want de Spaansche regeering loerde steeds op dergelijke expedities en kende geene genade, als men ze te pakken kreeg.

» Aangezien ik toen niets beters te doen had en gaarne iets van het land wilde zien en ook hoe dergelijke expedities gingen, nam ik gaarne de uitnodiging aan van Don Manuel de Ferrara, om met mijn neef mee te gaan en bij hem te vertoeven zoolang ik op het eiland zou blijven. Wij gingen dus aan land ; een uur later waren vrijwilligers en mondvoorraad goed en wel aan wal en veilig op een voor hen uitgekozene plaats.

» De Don bleek eene prachtige bezetting te hebben ; zijn huis was groot en buitengewoon weelderig ingericht. Het huisgezin werd bestierd door de dochter Donna Inez, een der schoonste meisjes die ge u voorstellen kunt, toen ongeveer achtien jaar oud. Gastvrijheid was in dat huis heilig en toen ik hun mijne geschiedenis had verteld en zij begrepen hoe beroofd ik van alles was, was hunne edelmoedigheid bijna overweldigend.

» Den avond na de landing begaven zich de mannen, door de duisternis beschut, naar het hoofdkwartier der opstandelingen, terwijl mijn neef en ik bij den Don bleven.

» Het was een heerlijk verblijf, waar wij ons thans bevonden ; een lang, langgebouwd Spaansche huis, omgeven door een der heerlijkste hoven, die men zich droomen kan. Don Manuel toonde zich een volmaakt gastheer, en zijne dochter deed alles om het ons aangenaam te maken.

» Een morgend met Donna Inez door te brengen onder de beschaduwde galerijen of ginds onder de oranjeboomen, was een onvergelijkelijk genot en om kort te gaan, toen wij daar een veertiental dagen de gasten geweest waren, was ik tot over de ooren op de Creoolsche verliefd. En het zou dan ook voor een jong man, die het hart op de rechte plaats had, onmogelijk zijn geweest niet tot dit edele meisje te zijn aangetrokken.

» In die dagen begon ik te gevoelen dat mijn neef Morgrave in het geheel niet zooveel met mij op had als hij het wel wilde doen voorkomen. Hij vermeed mijn gezelschap en waren wij bij elkaar, dan toonde hij een zuur gezicht en was niets welwillend in zijne woorden.

» Aangezien ik de reden ervan begreep, want het was duidelijk dat hij bitter jaloersch was, verdroeg ik hem zooveel ik kon. Dat hij zelf smoorlijk verliefd was op de jonge dame, was duidelijk genoeg. Zoo ira ik mij vertoonde kwam er eene wolk op zijn gelaat en had hij moeite de gewone beleefdheidsvormen tegenover mij in acht te nemen. Maar zijne woede naam allengs zulke vormen aan dat ik het raadzaam achtte hem zooveel mogelijk uit den weg te blijven, aangezien ik begreep dat hij op een gegeven oogenblik los zou barsten en de gevolgen al dan niet te voorzien waren.

(Wordt voortgezet).